



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Moralis Super Decalogum Seu Decem Dei Praecepta Pars ...

Tractatus II. In I. Præceptum De Fide, Spe, Charitate, Religione, & Peccatis
oppositis

Sporer, Patricius

Salisburgi, 1711

Sectio III. Peccatum desperationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59952](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59952)

S E C T I O III.

Peccatum desperationis.

S U M M A R I U M.

13. *Quid desperatio negativa, privativa, & positivè dicta desperatio?*
 14. *Desperatio positivè deliberata de beatitudine, & diis ad illam, peccatum mortale; magis tamen minus grave juxta diversa motiva desperandi.*
 15. *Quatuor viæ & regulae particulares dignoscendæ tatem desperationis.*
 16. *Desperare de propria virtute non semper est peccatum.*

13 **D**esperatio, sicut infidelitas e. præcedit, accipi potest negativè, privativè, & positivè. Desperatio negativa, sed improprie est carentia Spei in homine, qui non potest non debet habere Spem actualem, ut in peccatis, infidelibus, qui nihil unquam sperant de Beatitudine æterna, ac etiam in infidelibus eo tempore, quo non obligat præceptum & sic nullo modo est peccatum. Desperatio privativa etiam improprie dicta, est carentia vel ommissio voluntaria actûs sperandi in homine qui potest, & hic & nunc deberet habere Spem, eo scilicet tempore, quo obligat præceptum sperandi, juxta supra dicta, & sic, etiam si peccatum mortale contra præceptum affirmativè sperandi, non tamen potest dici proprie desperatio aut talem hominem desperare, quippe qui Spem nunquam habuit. Ommissis ergo his improprietatibus, positivè & proprie dicta desperatio dicitur: *abjectio positivè voluntaria & deliberata*

omnis Spei consequendi beatitudinem, vel media
sufficientia ad illam. Cum scilicet voluntas actu
positivo deliberato deponit, & abjicit omnem
spem consequendi beatitudinem, vel media ad illam,
ideòque positivè non vult ampliùs in operando
tendere in illam: sicut enim ipsius Spei, ita etiam
oppositæ desperationis objectum primum est
Beatitudo obtinenda; objecta verò secundaria sunt
media omnia ad illam consequendam ordinata,
ut gratia Dei, remissio peccatorum, & emendatio
vitæ, Justificatio &c. Non enim peccat minùs,
qui desperat de remissione peccatorum, gratiâ
DEI, emendatione vitæ, vel quocunque medio
consequendæ Beatitudinis, quàm qui directè de-
sperat de ipsa Beatitudine consequenda.

ASSERTIO III.

Desperatio positiva, scilicet deliberata & voluntaria abjectio omnis Spei consequendæ Beatitudinis, vel media ad illam, est peccatum mortale gravissimum, magis tamen, vel minùs grave juxta diversa motiva desperandi. Certa apud omnes.

Hoc nimirum est peccatum primum in Spiritum Sanctum, quatenus desperatio procedit ex diffidentia de bonitate & misericordia DEI, Spiritui Sancto specialiter appropriata: & eo ipso, quo desperans abjicit spem Beatitudinis & mediolorum ex DEI gratia, & sua cooperatione præstandorum, Spiritui Sancto omnem prorsus viam & aditum per gratiam in animam suam intercludit. Neque solum desperatio de se gravissimum peccatum

catum est, cum per eam homo totaliter & se avertat ab ultimo Fine, & volens in damnum praecipitet, juxta illud D. Isidori *Lib. Summo Bono. c. 14. Perpetrare flagitium anima est, desperare autem est descendere infernum.* Verum etiam est multorum & simorum peccatorum causa. Ad Ephel. *desperantes semetipsos tradiderunt impuri in operationem omnis immunditia &c. Et 18. in persona peccatoris: Desperavimus, temptationes enim nostras ibimus, & unius pravitatem cordis sui mali faciemus.* Praeque ut desperantes de misericordia DEI consequenda, abjecta omni cura Salutis, & omni freno timoris se tradant omnibus peccatis, in justitiis, libidinibus, horrendis atrocitatibus, ut tandem conscientiam scelerum cruciatam, & pertasi sibi ipsis mortem inferant, sequaces post traditionem Domini desperantis, qui laqueo se suspendit. *Dixi esse peccatum & minus grave juxta motiva diversa ad peccatum; pro quo discernendo notentur sequentia.*

Regula Particulares.

15 **Q**uisquis desperat ex eo, ut arbitretur, illum salvare non posse, aut defactorum aut illum defacto positivè reprobasse absque peccatorum praevisione, aut peccata sua irremediabilia esse, aut suam malitiam & operationem gratiam vinci non posse, ut dicat cum improbo *Major est iniquitas mea, quam ut veniam merear. Prater peccatum mortale desperationis.*

crimen hæresis committit. *Ratio clara est: Omnis enim voluntariè & pertinaciter adhærens propositioni hæreticæ, est formalis hæreticus: sed omnes illæ propositiones sunt hæreticæ, ut constat ex S. Scriptura, & Definitionibus Ecclesiæ: nullus enim est, quam DEUS salvare non possit, aut nolit, aut positivè damnare velit ante peccatorum, & finalis impœnitentiæ prævisionem; damnatio enim sequitur iudicium DEI: At Jacob. 2. Misericordia Dei superexaltat Iudicium. Et Ezech. 18. Nunquid voluntatis meæ est mors impij, dicit Dominus, & non ut convertatur à viis suis, & vivat? Isa 1. Lavamini, mundi estote, &c. si fuerint peccata vestra ut coccinum quasi nix dealbabitur. At quid si DEUS peccatori revelaret suam damnationem? Speculativum dubium consultò rejicio in finem.*

II. Quisquis desperat ex eo, quòd credat se non esse de numero prædestinatorum, aut quia diffidit omninò se posse emendare vitam suam cum auxilio DEI, præter peccatum desperationis etiam crimen temeritatis in materia Fidei committit, quia nimirum in materia Fidei de occultis Dei iudiciis judicare præsumit, quæ absque revelatione sciri non possunt: nam teste sapiente Ecclesiast. 9. *Nescit homo utrum amore, vel odio dignus sit: & ideo, juxta Apostoli præceptum, cum metu & tremore quilibet salutem suam operari tenetur.*

III. Qui desperat de misericordia, gratia, auxilio DEI absque errore, vel temeritate in materia Fidei, utpote quia putat Deum defacto sui non

miserturum, non salvaturum, auxilia efficaci
 præstiturum, &c. aut ex pusillanimitate, ob
 cultates apprehensas, & infirmitatem sua
 diu compertam, arbitratur se non perseverat
 ideoque damnandum, sicque Spem omne
 titudinis consequendæ abjicit, mortaliter
 peccat peccato desperationis simplici, tamen
 que peccato admixto hæresis: quia nimirum
 desperatio nullo errore contra Fidem nititur
 enim est de Fide credendum, quòd Deus
 sit tui miserturus, & te salvaturus; sed
 quòd possit tui misereri, teque salvare,
 etiam velit, si ex parte tua non deficias: non
 Fide, quòd tu sis perseveraturus, sed solum
 cum Divino auxilio perseverare possis,
 possit, ut quis recta Fide quidem credat,
 credendum est, nimirum omnes homines
 tia & auxilio Dei sufficiente per merita Christi
 vari posse, ipse tamen in particulari ex pu
 mitate ob apprehensionem difficultatum,
 becilitatis suæ, se existimet defacto salva
 non esse, ideoque animo despondens
 conatum omittere velit. Tota ergò ratio
 peccati consistit in hoc, quòd diffidat, & des
 cum tamen confidere & sperare deberet ex
 pto divino.

46 IV. Desperatio de propria virtute ex
 ratione suæ infirmitatis, peccatorum gravium
 multitudinis, frequentissimorum lapsuum,
 teratæ consuetudinis, &c. si Spem Divinæ
 ordiæ & auxilii non excludat, sed retineat

apprehendat, peccatum non est, quin melioris
 vitæ incentivum; fieri enim potest, ut homo ex
 consideratione suæ infirmitatis, gravium & mul-
 tiplicium peccatorum, sentiens se omni virtute
 destitui, absolute de se & omnibus suis viribus de-
 speret, interim in solam DEI misericordiam in-
 finitam, & omnipotens auxilium animum con-
 vertat, cum Ipe plenissima in unum Deum, qui
 illum salvare potest. Et hæc est vera Christiani ho-
 minis Spes, & fortitudo confirmans ad salutem,
 tantoperè commendata à Spiritu Sancto in Sacris
 Litteris. Psal. 31. *Sperantem in Domino miseri-*
cordia circumdabit. Psal. 33. *In Domino spe-*
rans non infirmabor. Isa. 40. *Qui sperans in Do-*
mino, mutabunt fortitudinem. Et eleganter de-
 pingit Jeremias Thren. 3. *Et dixi: Perit finis*
meus, & spes mea à Domino. Recordare pau-
peratis & transgressionis meae, absyntii, fellis.
Memoria memor ero, & tabescet in me anima
mea. Hæc recolens in corde meo, ideo sperabo. Mi-
sericordia Domini, quia non sumus consumpti,
quia non defecerunt miserationes ejus. Ubi Pro-
 pheta ex diffidentia & desperatione sui assurgit ad
 spem in solo DEO collocandam, in quo sanè
 consistit specialissimum & ferè unicum remedi-
 um contra desperationem in quantumvis gravi
 tentatione. Exempli gratiâ: proponit tibi Dæ-
 mon, vel ipsa mala conscientia tua multa & gra-
 via peccata, recidivas continuas, pessimos habitus,
 certam ex peccatis tuis damnationem, &c. pru-
 denter facis, si omnia concedas, & de viribus

tuis simpliciter desperes: verum admissa in virtutibus imbecillitate & impotentia tua, am-
 vicia
 vitia
 quis
 bus v
 sibi
 pecc
 17. Pr
 18. A
 P
 P
 19. C
 20. A
 R
 PE
 dinen
 benefi
 Specie
 stera
 Justi
 laxan
 Spe
 pecca
 quam
 dia d
 tualite
 finita
 19.
 20.
 R
 PE
 dinen
 benefi
 Specie
 stera
 Justi
 laxan
 Spe
 pecca
 quam
 dia d
 tualite
 finita

converte ad Deum, qui solus te salvare potest
 qui infinitos peccatores, quorum salus des-
 fuit, salvavit. Idem tibi præstare posse per
 & media opportuna, atque ex infinita sua boni-
 & misericordia, largisque promissionibus
 velle, firmissimè confide. Itaque totaliter in
 Bonitati & Misericordiae Divinae, ejusque
 liis semper paratis, ne anxie apprehendas
 modam emendationem vitae, & persevera-
 usque in finem, sed velut dietim, seu de
 diem vivens cum DEO tuo semper, saltem
 die propone efficaciter gratiae Dei cooperari
 facere, quantum potes, crastinum vero
 quum committens Divinae Providentiae & In-
 Bonitati, non volenti mortem hominis, sel-
 tius, ut convertatur, & vivat. *Lege Man-*
hic tit. 3. 9. 5. Et vide etiam dicta in materia
 Pœnitentia, cum de proposito.

Dicta semper intelligenda sunt de despera-
 voluntaria & deliberata Beatitudinis & ma-
 rum ad illam, ut excludantur involuntariae
 deliberatae tentationes, imaginationes, phan-
 melancholicæ, hypochondriæ, pro quibus
 dis Medicus cum pharmacis advocandus
 Item desperationes etiam voluntariae ex aliis
 vis, ut ex avaritia, ex libidine, ex intento
 impudenter appetito, & non consecuto. Ex
 bus causis multi sibi sæpe mortem inferunt,
 nefanda non pertinent ad desperationem

virtutem Spei Theologicæ, ut patet, sed ad alia vitia, & homicidium sui ipsius. Quòd si tamen quis ex desperatione Divini auxilii in suis laboribus vel tribulationibus, præ impatientiâ mortem sibi optaret, vel inferret, is utique etiam peccaret peccatò desperationis contra virtutem Spei.

SECTIO IV.

De peccato Præsumptionis.

SUMMARIUM.

- 17. Præsumptio quid, quale & quando peccatum?
- 18. Ad dignoscendum, qualiter peccetur, seu peccari possit peccato præsumptionis, statuuntur quatuor regulæ particulares.
- 19. Corollaria.
- 20. An quis, rebelat a sua damnatione, adhuc sperare possit? Respondetur sub distinctione.

ASSERTIO IV.

Præsumptio generatim est actus voluntatis de-
 liberatè proponentis ac confidentis Beatitudinem, remissionem peccatorum, aliave dona vel beneficia consequi absq; mediis à Deo ordinatis. Specialiter autem: Præsumptio est fiducia præpostera de bonitate & misericordia excluse rigore Justitiæ, peccatis liberius perpetrandis habenas laxans. Omnes.

Specialis ista præsumptio propriissimè dicta est peccatum gravissimum in Spiritum Sanctum, quam maximè repugnans Bonitati & Misericordiæ divinæ Spiritui Sancto attributæ; quippe virtualiter saltem negans Justitiam Dei, & ipsam infinitam Bonitatem, ac Misericordiam divinam